

Mēs esam
nemirstīgi

MATT FRASER

We
Never Die

SECRETS *of the* AFTERLIFE

METS FREIZERS

Mēs esam
nemirstīgi

Pēcnāves dzīves noslēpumi



ZVAIGZNE ABC

130 (035)

Fr 410

Matt Fraser

WE NEVER DIE

Secrets of the Afterlife

Copyright © 2022 by Matt Fraser

The original publisher Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Interior design by Jaime Putorti

Jacket design by John Vairo JR.

Jacket photographs by Chad Griffith

All rights reserved

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Lilija Berzinska, 2023

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-869-6

*Šī grāmata ir veltīta visiem,
kas sēro par tuvinieka zaudējumu.
Es ceru, ka izlasītais palīdzēs jums
garīgi justies tuvāk saviem mīļajiem.*

SATURS

<i>Aleksas Papigiotes priekšvārds</i>	7
<i>Meta Freizera vēstījums. Es zinu, kāpēc esat šeit</i>	13
1. nodaļa. 101 ekstrasensorā spēja	17
2. nodaļa. Patiesība par debesīm	36
3. nodaļa. Eņģeļi, zīmes un garu apmeklējumi	55
4. nodaļa. Pārkāpjot robežu	75
5. nodaļa. Atmiņas un pagrieziena punkti	92
6. nodaļa. Jautājiet medijam	111
7. nodaļa. Mīlestība un attiecības	130
8. nodaļa. Es no spokiem nebaidos: spokošanās, ļaudi darbi un negatīvas dvēseles	148
9. nodaļa. Dziediniet, īstenojiet un pārveidojiet savu dzīvi	173
10. nodaļa. Dažas domas par karmu, dievišķo vadību, enerģiju un Visumu	195
<i>Epilogs</i>	213
<i>Pateicības</i>	220

Kas notiek, kad cilvēks nomirst? Vēl pirms sešiem gadiem atbilde uz šo jautājumu man šķita pilnīgi neiedomājama un es to nemaz negribēju dzirdēt. Vien iedomājoties par nāvi, man sāka reibt galva un sažņaudzās vēders; es nespēju skatīties filmas, lasīt grāmatas vai iesaistīties sarunās par to.

Nāves tēma netika apspriesta arī manā ģimenē. Maniem brālēniem un man pat neļāva doties uz vecmāmiņas bērēm; mēs palikām kopā ar auklīti. No tās dienas atceros vienīgi to, ka atrados otru vecvecāku mājā, gatava savā Halovīna kostīmā doties sirojumā pēc gardumiem, un tieši tajā brīdī mans tētis, beidzis runāt ar mammu pa telefonu, klusītēm paziņoja: “Viņa ir aizgājusi.” Atceros, kā skatījos tukšumā, juzdama nelabumu. Es neraudāju; man šķiet, ka es pat neko neteicu. Es pavisam noteikti biju noskumusi, bet vairāk par visu biju satriekta, ka viņas vienkārši vairs nav kopā ar mums uz šīs zemes. Atceros, kā tajā pašā Halovīna vakarā ar maisu, pilnu saldumiem, atgriezos mājās, kur tantes un tēvoči bija sapulcējušies manas vecmāmiņas blāvi apgaismotajā dzīvojamā istabā un pārcilāja, kā man šķita, simtiem fotogrāfiju. Es vēroju, kā viņi raud, un ik pa brīdīm saklausīju kādu iesmejamies, gremdējoties atmiņās par laiku, kad vecmāmiņa bija dzīva un ar mums. Man nepatika tā vakara sajūta. Bija tik tumši, klusi un skumji. Es biju ļoti apjukusi. Es nezināju, vai man būtu jāraud, jāsmejas vai kādam kaut kas jāsaka.

It kā vecmāmiņas aiziešana nebūtu pietiekama iepazīšanās ar nāvi tik agrā vecumā... Maniem vecākiem patika skatīties uz

patiesiem notikumiem balstītus kriminālseriālus, kuri allaž bija ieslēgti fonā. Protams, *vecāki* varbūt novērsa acis no ekrāna, lai, palikdami vienaldzīgi pret notiekošo televizorā, lasītu, gatavotu vakariņas vai strādātu pie datora, bet manas bērna acis bija kā pielīmētas televizoram. Mani satrieca visi briesmīgie un baisie veidi, kādos cilvēki mira; protams, tās bija iestudētas un aktieru izspēlētas televīzijas pārraides, bet tas nekādi nemazināja diskomfortu, ko izjutu saistībā ar nāvi.

Turpmākos piecpadsmit gadus nāve bija kas tāds, no kā vēlējos turēties pēc iespējas tālāk. Protams, tas bija nereāli, un vidusskolā mani gaidīja vēl viena briesmīga sastapšanās ar nāvi. Viens no maniem draugiem braukāja ar velosipēdu vēlu vakarā pēc skolas, un viņu notrieca automašīna. Atceros, ka nākamajā rītā biju spāņu valodas nodarbībā, kad direktors mierīgi paziņoja, ka bojā gājis klasesbiedrs. Mana sirds un vēders sažņaudzās; pārņēma reibonis, un man vajadzēja apsēsties solā. Nespēju noticēt tam, ko dzirdēju. Viņa bēres bija ļoti traģiskas; puisa četrpadsmit gadus vecā draudzene pie zārka sāka kliegt... nu, jūs varat iedomāties. Tā nu ikreiz, kad kāds pieminēja vārdu “nāve”, man pār muguru pārskrēja drebuļi. Jūs droši vien brīnāties, *kā meitene, kuras lielākās bailes bija nāve, nonāca attiecībās ar cilvēku, kurš redz un dzird mirušos?* Es par to brīnos katru dienu, bet laikam jau tas ir liktenis, vai ne?

Kad es satiku Metu, man joprojām bija tādi paši uzskati, par kuriem nupat stāstīju, tomēr prātojumus par miršanu un nāvi es biju norakusi tik dziļi sevī, ka nevarēju saprast, ar ko īsti Mets nodarbojas. Es atceros, kā sēdēju ar Metu pie letes kafejnīcā, kurā pirmo reizi satikāmies un, šūpodama kājas augstajā bāra krēslā, uzdevu viņam mulķīgus jautājumus. “Tātad... tu vienkārši visu laiku redzi mirušos staigājam apkārt?” Viņš bija ļoti jauks un maigs un droši vien ne reizi vien mēģināja apvaldīt smieklus. Domāju, viņam bija skaidrs, ka es nespēju īsti aptvert, ka viņš ir ekstrasesens un medijs. Galu galā man

tolaik bija astoņpadsmit gadu; kālab gan man līdz šim būtu bijis vajadzīgs medijs? Tā kā es nekad nerunāju un nedomāju par nāvi, es nebiju pat *dzirdējusi* par jebko tamlīdzīgu. “Vai tu redzi kādu man blakus?” es jautāju, smaidīdama un nervozi ķiķinādama, it kā tas būtu joks. Es negaidīju, ka viņš vispār kaut ko teiks. Es nezināju, vai viņš sāks vilkt ārā kārtis, skaitīt buramvārdus vai ar rokām veikt dīvainas kustības. Viņš vienkārši teica: “Jā, es redzu tavu vecmāmiņu tev aiz muguras.” Varu vienīgi iztēloties savu sejas izteiksmi; es blenzu viņā ar atplestu muti. Pieņemu, ka biju bāla kā spoks (vārda tiešā nozīmē). Sejā sakāpa karstums, un uz ādas izspiedās auksti sviedri, kas no galvas gar ķermeni notecēja līdz pat kāju pirkstiem. “Viņa ir tev tieši aiz muguras.” Es būtu varējusi izvēmties. Ne jau tāpēc, ka nepriecātos, dzirdot, ka mana omīte, kuras man tik ļoti pietrūka, stāv man blakus, bet gan tāpēc, ka šis tikko satiktais, šķietami parastais puisis varēja viņu skaidri aiz manis *saskatīt*... Mans prāts nespēja aptvert notiekošo. “Es redzu arī, ka tev ir maisiņš, kas piederējis viņai un ko jūs ar ģimeni glabājat un nododat cits citam.” Jā, tam būtu vajadzējis signalizēt, ka man jāskrien prom no restorāna. Vai es minēju, ka ciešu arī no trauksmes? Šis man nebija īsti ideāls apvienojums.

Centos izturēties, cik mierīgi, nesatricināmi un nosvērti vien iespējams. Nolēcu no augstā krēsla un paķēru no galda savu somiņu. Atvilku rāvējslēdzēju un izņēmu mazu, gaiši zilu maisiņu ar krustu uz tā. Šis mazais maisiņš bija piederējis manai vecmammai, un tajā atradās viņas gredzeni un rotaslietas, rozūkronis un sudraba medaļa. Mūsu ģimenē tas ceļo no viena pie nākamā, kuram tas tajā brīdī nepieciešams. Piemēram, dodoties uz nopietnu eksāmenu, darba interviju vai pat ciešot no trauksmes. Nevienam ārpus ģimenes par šo maisiņu nezina, jo kā gan citi to varētu nojaust? Es biju, maigi izsakoties, šokēta.

Jūs nodomāsi, ka esmu traka, bet pat pēc tam, kad dzirdēju jauko stāstu par savu vecmāmiņu, un pēc tam, kad Mets

“nolasīja” mani mūsu pirmajā tikšanās reizē, nāves tēma man aizvien lika justies neomulīgi. Kad sākām tikties un satuvināties, viņš mani aicināja uz saviem grupu seansiem. Pie sevis nodomāju: “Cilvēki labprātīgi nāk uz šiem pasākumiem?” Es sēdēju zālē ar simtiem skumju un nervozu cilvēku un centos saplūst ar pūli. Mets uz labu laimi izvēlējās kādu no apmeklētājiem un sāka nodot vēstījumus no viņu aizgājušajiem radiniekiem un tuviniekiem, citu aiz cita sperot laukā faktus par visu viņu dzīvi. Cilvēki šņukstēja, kļiedza un reizēm pat bija spiesti apsēsties. Vēl nekad savā mūžā nebiju jutusi tādu enerģiju, kāda valdīja šajā telpā. Tas bija tāds karuselis, ka es nebiju pārliecināta, vai gribu tajā piedalīties. Sēdēju, nodūrusi skatienu, un īsināju laiku, knibinādama nagus vai skatīdamās telefonā. Tas līdzēja tikai dažas minūtes, jo es nespēju beigt klausīties vēstījumos, ko Mets nodeva šiem svešiniekiem, cilvēkiem, ar kuriem viņš līdz šim brīdim nekad nebija kontaktējies. Noskaņa telpā bija neapprakstāma; gandrīz varēja sajūst mieru un atvieglojumu, ko tik daudzi jūta pēc tam, kad Mets ar viņiem bija runājis. Šie seansi mainīja mani uz visiem laikiem.

Protams, būdama Meta sieva, es, iespējams, esmu mazliet neobjektīva, tomēr viņam ir Dieva dota dāvana. Veids, kādā viņš runā ar cilvēkiem un kā viņi nekavējoties atsaucas, emocijas, ko viņi jūt, kad Mets runā par tuviniekiem, kuru šiem cilvēkiem tik ļoti pietrūkst, – tā ir neticama pieredze, kuru vērot ir pagodinājums. Mani visvairāk mainīja nevis tas, ko Mets saka (lai gan viņš ir neticami precīzs un spēj pārsteigt ar zināšanām par pilnīgi svešiem cilvēkiem), bet gan *kā* tas tiek pateikts. Kad Mets jūs uzrunā, jūs sajūtaties kā ģimenes loceklis. Viņš lūkojas uz jums ar savām maigajām, brūnajām acīm un skaisto, laipno smaidu, ļaujot justies droši un ērti. Viņam piemīt tik aicinošs un silts raksturs, taču vienlaikus viņš ir dzirkstoša un spilgta personība. Mets tiešām ir vienīgais, kurš spēj likt nāvei šķist ļoti vieglai un īpašai. Kad Mets, jokus dzīdams un jūs apskaudams,

stāsta par sevi un to, ko viņš dzird, šķiet, ka viņš var novelt no pleciem pašu smagāko akmeni. Mets ļauj justies tā, it kā aizgājušais tuvinieks tiešām sēdētu vai stāvētu jums pavisam blakus (un tā arī ir); bet tā ir tik neizskaidrojama sajūta, un viņš ir vienīgais, kas spēj to paveikt.

Jau gandrīz sešus gadus būdama kopā ar Metu, esmu pilnībā mainījusi viedokli par nāvi. Esmu arī ļoti daudz iemācījusies, jo Mets ir apbrīnojams skolotājs. Viņš ar mani iejūtīgi sarunājās par viņsauli, izglītodams par to, cik skaista var būt nāve un cik cieša ir mūsu saikne ar tuviniekiem pat tad, ja viņi nav fiziski kopā ar mums. Ik dienu es uzdodu Metam jautājumus par nāvi un debesīm – braucot mašīnā, kopā gatavojot vai pat gultā, kur sarunājamies līdz diviem naktī, kaut arī vajadzētu laisties miegā. Viņš ir ļāvis man ieraudzīt pilnīgi citu pasauli, un man jāsaka: esmu apbēdināta, ka tik ilgi biju tai slēgta. Būdama līdzās Metam, kad viņš uzstājas viesnīcu deju zālēs un nu arī teātros un kultūras centros, esmu iemācījusies izbaudīt un ar nepacietību gaidīt katra cilvēka stāstu un vēstījumu. Tas, kā Mets spēj dāvēt smieklus, laimi un miera sajūtu cilvēkam, kuru ir mocījušas sēras pēc tuvinieka zaudēšanas, ir jāredz, lai saprastu. Man patīk vērot un izjust emocijas seansos, kad viņš saņem to cilvēku rokas, kuri katru dienu pavada ciešanās. Es labprāt piedalos Metaursos un nodarbībās, kur es, viņā klausoties, katreiz iemācos kaut ko jaunu. (Nē, man aizvien nav apnicis viņu redzēt, lai gan mēs tiekamies katru dienu.) Es patiesi gaidu, ko Mets varēs man pastāstīt par debesīm un pēcnāves dzīvi, un to, ko dara mūsu mīļie. Mets ir atvēris manu prātu un garu, lai es spētu pieņemt nāvi un dzīves ciklu, un to, cik skaists ir šis cikls. Es nekad tā pa īstam nebiju izjutusi, cik tuvu mums ir mūsu aizgājēji, kaut arī šķiet, ka viņi atrodas bezgala tālu. Esmu ieguvusi tik spēcīgu intuīciju, ka spēju sajust un savienoties ar garu pavisam citādā veidā. Mets ir palīdzējis sakārtot manu enerģiju, un viņš iedrošina mani nepārtraukti lūgties un runāt

ar saviem mīļajiem viņā pusē. Tas ir bijis tik skaists piedzīvojums – nespēju noticēt, ka nebūtu to pieredzējusi, ja nesatiktu Metu... Bet, kā jau teicu, tas ir liktenis, vai ne?

Ja esat tādi kā es – ļoti zinātkāri (un reizēm trauksmes pilni) –, jums arī droši vien ir daudz jautājumu. Meta grāmata palīdzēs atrast sevi un atvērt savu garīgumu līdz šim neapjaustos veidos. Es aicinu lasot būt pēc iespējas atvērtākiem un padomāt par to, cik skaista patiesībā var būt nāve... jā, lai cik traki tas izklausītos, it īpaši, kad to saku es!

ES ZINU, KĀPĒC ESAT ŠEIT

Tuva cilvēka nāve ir vissmagākais un emocionālākais notikums, kādu cilvēks var piedzīvot. Bet ir kāds noslēpums: jūsu tuvinieks patiesībā nav aizgājis. Kā medijs es palīdzu savienot dzīvus cilvēkus ar aizgājušajiem draugiem un ģimenes locekļiem. Es viņiem apliecinu, ka cilvēks, kura viņiem tik ļoti pietrūcis, patiesībā nav miris – viņš vienkārši ir citāds. Šī apziņa spēj mainīt dzīvi.

Ja būtu viena lieta, ko es varētu izdarīt pasaules labā, es dotu iespēju katram vienu dienu pieredzēt dzīvi kā medijam. Ja cilvēki redzētu to, ko redzu es, viņi varētu atbrīvoties no noslēpumainības un bailēm, kas saistās ar nāvi. Lai kur es ietu, es redzu mirušos līdzās dzīvajiem – garu pasaulē mītošu meitu, kas lielveikalā stāv blakus mātei rindā pie kases; tēvu, kurš pirms vairākiem gadiem devies aizsaulē un nu vēro, kā dēls dodas ar metro uz darbu; uzticamu mājas mīluli, kurš, lai arī atrodas viņā pusē, joprojām seko savam saimniekam. Šīs dvēseles uz mūžu ir piesaistītas saviem mīļajiem. Lai ko jūs arī būtu redzējuši televīzijā un filmās, es varu jums pateikt vienu: mirušie nav biedējoši!

Mēs tik bieži domājam par to, ko teiktu saviem mīļajiem debesīs. Bet vai jūs kādreiz esat iedomājušies, ko viņi sacītu jums? Vai, aprazdami ar dzīvi bez viņiem, esat aizdomājušies,

kā viņi aprod ar dzīvi viņā pusē? Es gribu palīdzēt jums saprast, kas notiek, raugoties no aizgājēju viedokļa. Vairāk izprotot pēcnāves dzīvi, jūs jutīsieties tuvāki tiem, kas mīt garu valstībā.

Tieši tāpēc es gribēju uzrakstīt šo grāmatu.

Būdams medijs, es katru dienu sazinos ar mirušajiem. Taču vienmēr tā nebija. Bija laiks, kad es atstūmu savu dāvanu, izmisīgi mēģinot būt "normāls". Vairākus gadus es neredzēju, nedzirdēju un nejutu mirušos. Tikai tad pusaudža vecumā pats aizgāju pie medija, es sapratu, ka esmu pieļāvis briesmīgu kļūdu. Kopš tā laika apņēmos veltīt savu dzīvi, lai izkoptu man doto dāvanu un uzzinātu par garu pasauli pēc iespējas vairāk. No jauna atklādams savas medija spējas, es sapratu, ka ikvienam cilvēkam ir saikne ar debesīm un spēja unikālā veidā sajuxt savus mīļos. Vēl kāda atziņa, kas lielākajai daļai cilvēku sniedz mierinājumu, – tāpat kā mēs cenšamies rast saikni ar saviem tuviniekiem, arī viņi cenšas nodibināt saikni ar mums. Un viņi ziņo par savu klātbūtni dažādos veidos.

Te nu tā ir! Mana grāmata par pēcnāves dzīvi. Visu, ko esmu šeit uzrakstījis, esmu uzzinājis neskaitāmās sarunās ar dvēselēm viņā pusē. Šīs atziņas ir balstītas manā patiesajā pieredzē un saņemtajos vēstījumos. Lūdzu, paturiet prātā, ka mums katram ir sava personiskā uzskatu sistēma. Ja kaut kas no izlasītā neatbalsojas jūsu dvēselē, ņemiet sev tikai to, kas uzrunā, un pārējo atstājiet neievērotu.

Neatkarīgi no tā, vai esat šeit kā ekstrasesnss, kurš cenšas labāk izprast savu dāvanu, sērojat par tuvinieka zaudējumu vai vēlaties uzzināt vairāk par pēcnāves dzīvi, – jūs esat istajā vietā.

Ceru, ka šī grāmata palīdzēs jums garīgajā ceļojumā!

Palieciēt svētīgi un iedvesmoti!

METS FREIZERS